

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 lipca 2020 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. T.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 586 k.h.s.,
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego C. Z.
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt I X Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 20 czerwca 2018 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć oskarżyciela posiłkowego C. Z. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego .**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 czerwca 2018 r. (sygn. akt II K (...)) A. T. został uznany winnym czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 586 k.s.h., za który wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 października 2019 r. (sygn. akt IX Ka (...)) w ten sposób, że oskarżony został uniewinniony od pierwszego zarzutu, a w stosunku do drugiego umorzono postępowanie.

Od powyższego wyroku kasację wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść na treść tego wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7,410, 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, zwłaszcza błędną ocenę opinii biegłej z zakresu rachunkowości i finansów dr E. P. z pominięciem istotnych okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...0 przez uniewinnienie oskarżonego A. T. , przy zmianie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego apelacjami, wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...), która to zmiana polega na tym, że Sąd Okręgowy ustala, że oskarżony:

- w okresie od 28 listopada 2010 r. do 3 grudnia 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w K. doprowadził C. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 42.490,00 zł - nie miał zamiaru oszukania kontrahenta, a skoro po stronie oskarżonego nie wystąpił bezpośredni, z góry powzięty zamiar oszukania pokrzywdzonego, co jest warunkiem sine qua non przyjęcia sprawstwa oskarżonego co do czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia - Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

nadto z ostrożności procesowej:

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku jw. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. polegające na błędnym uznaniu, że oskarżony w okresie od 28 listopada 2010 r. do 3 grudnia 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w K. doprowadził C. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 42.490,00 zł - nie miał zamiaru oszukania kontrahenta, co jest sprzeczne z faktem, iż Sąd Okręgowy uchylił orzeczenie zawarte w pkt. II wyroku Sądu I instancji co do czynu z art 586 k.s.h. z uwagi na przedawnienie karalności, czyli uznał, że doszło do jego popełnienia, a zatem istniały przesłanki do ogłoszenia upadłości spółki

oskarżonego, co z kolei sprawia, że swym działaniem oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk bowiem po stronie oskarżonego wystąpił bezpośredni, z góry powzięty zamiar oszukania pokrzywdzonego, co jest warunkiem sine qua non przyjęcia sprawstwa oskarżonego co do czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. IX Wydział Kamy Odwoławczy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Kasacja sprowadza się właściwie do kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd II instancji i wyciągniętych z nich wniosków. Nie formułuje skarżący w sposób wymagany dla kasacji przekonujących argumentów dotyczących rażącego naruszenia konkretnych norm procesowych. Faktycznie, Sąd II instancji doszedł do całkowicie odmiennych wniosków niż Sąd I instancji, ale pamiętać należy, że był do tego uprawniony. Sąd odwoławczy orzekając reformatoryjnie w oparciu o całkowicie odmienną ocenę dowodów i dokonane na nowo - odmienne od poczynionych przez sąd I instancji - ustalenia faktyczne jest zobligowany do wykazania błędów w rozumowaniu sądu meriti oraz przedstawienia własnej analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w toku dotychczasowego procesu i wskazania, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym odmówił waloru wiarygodności z konkretnie sprecyzowanych powodów.

Wskazać należy, że argumentacja Sądu przekonuje i faktycznie (dodatkowo wyposażony w opinię biegłego), stanowisko odmienne do tego zaprezentowanego na bazie materiału dowodowego zebranego przez Sąd I instancji zostało adekwatnie uargumentowane.

Poza ogólnikami zawartymi w kasacji trudno doszukać się jakiegoś skonkretyzowanego zarzutu wobec poszczególnych elementów rozumowania Sądu. Uznał on jednak, że skoro sytuacja ekonomiczna spółki oskarżonego nie była w czasie zawierania inkryminowanych umów bardzo zła, a ponadto współpraca w

2010 roku pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym układała się dobrze – nie jest uzasadnione twierdzenie, że oskarżony nagle w stosunku do 4 faktur podjął decyzję by oszukać stałego kontrahenta, zwłaszcza na kwotę stanowiącą ułamek rocznego obrotu pomiędzy spółkami.

Uzasadnienie zamiaru bezpośredniego szczególnie zabarwionego z art. 286 k.k. wymaga nie tylko ustalenia obiektywnego ekonomicznego kontekstu podejmowania decyzji gospodarczych, ale wykazania *in concreto*, że sprawca miał zamiar wprowadzić w błąd drugą stronę i działał celem uzyskania korzyści majątkowej i temu podporządkował wszystkie swoje działania. Tego, zdaniem Sądu II instancji nie dokonano, a wręcz przeciwnie – dowody i zasady logiki świadczą wręcz o czymś odwrotnym.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.